

5. NEDĚLE POSTNÍ

📖 Jer 43,16-21; Flp 3,8-14, Jan 8,1-11

1. čtení – Izaiáš 43,16-21

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mocných vodách stezku, který (k soudu) vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! **Hle, činím vám věci nové, teď již vzházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti.** Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na stepi, řeky na poušti, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného, lid, který jsem stvořil pro sebe, který bude hlásat mou chválu.“

2. čtení – Filipánům 3,8-14

Bratři! **Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen;** nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že jsem už dokonalý; **ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš.** Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

Evangelium – Jan 8,1-11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřimil se a řekl jim: „**Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.**“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „**Ani já tě neodsujuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!**“

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Církev se ztotožňuje s touto ženou: odedávna cizoložná, protože nemiluje svého Ženicha, se den za dnem obnovuje jeho odpuštěním. V každém z nás je ale pořád učitel Zákona a farizej, který nás obviňuje, zlé svědomí, které nás chce kamenovat. Jenom setkání s tím, který zůstává s námi sám, nás ospravedlňuje a naplňuje nás vděčností za jeho lásku.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 14)

Pán Ježíš nám ukazuje etapy této pouti, kterými lze tohoto cíle dosáhnout: „Nesud'te, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavržení. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří vám“ (Lk 6,37-38). Především říká **nesoudit a nezavrhovat**. Kdo nechce být souzen Bohem, nesmí se stát soudcem vlastního bratra. Lidé totiž svým soudem ulpívají na povrchu, zatímco Otec hledí do nitra. Kolik jen škodí slova pronášená se žárlivostí a závistí! Mluvit špatně o bratru v jeho nepřítomnosti znamená stavět jej do špatného světla, poškozovat jeho pověst a vydávat jej napospas řečem. Nesoudit a nezavrhovat má kladný význam, totiž umět pochopit to, co je v každém člověku dobré, a nedovolit, aby trpěl naším zaujatým soudem a naší domněnkou, že víme všechno. To však ještě nestačí k vyjádření milosrdenství. Ježíš také žádá, abychom **odpouštěli a dávali**. Máme být nástroji odpuštění, protože se nám dostalo odpuštění od Boha jako prvním, a být velkodušní ke všem s vědomím, že Bůh nás také zahrnuje obrovskou velkorysostí.